

Arrest

nr. 163 826 van 10 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 15 juli 2008 bij de Belgische ambassade van Teheran, Iran, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D met het oog op het volgen van studies in België. Zij legt hierbij onder meer een bewijs van toelating voor van de Universiteit Antwerpen voor een bachelor programma in de medische wetenschappen voor het academiejaar 2009-2010. Voorafgaandelijk wenst zij een voorbereidend jaar Nederlands te volgen.

1.2. Het gevraagde visum wordt verzoekster toegestaan en zij komt op 2 oktober 2008 via Nederland het Schengengrondgebied binnen.

1.3. Verzoekster biedt zich op 13 oktober 2008 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen. Zij wordt in het bezit gesteld van de elektronische A-kaart.

1.4. Op 23 september 2009 wordt verzoeksters verblijfsmachtiging als student verlengd tot 31 oktober 2010.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 november 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 25 november 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde [D., N.]

geboren te [...], op (in) [...],

van Iran nationaliteit,

verblijvende te [...] 2100 ANTWERPEN

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 61, §2, 1° wanneer zij na afloop van haar studies haar verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument :

Overwegende dat betrokkene op 29/12/2008 gemachtigd was tot het volgen van een voorbereidend talenjaar aan de Universiteit van Antwerpen in toepassing van artikel 58 van de wet van 15/12/80;

Overwegende dat betrokkene pas op 26/09/2011 slaagde voor de ITNA test en dan pas aan academische opleiding kon volgen;

Overwegende dat betrokkene sedert het academiejaar 2011-2012 farmaceutische wetenschappen volgde aan de Universiteit van Antwerpen zonder enig einddiploma te hebben behaald;

Overwegende dat betrokkene voor het huidig academiejaar is ingeschreven voor bachelor biomedische wetenschappen aan de Universiteit van Antwerpen voor een totaal van slechts 15 studiepunten, dat werd bevestigd op 24/09/2015 door de Universiteit van Antwerpen;

Overwegende dat betrokkene geen voltijds studieprogramma volgt van minstens 54 studiepunten en dus niet langer voldoet aan de voorwaarden om als student verblijf te kunnen bekomen;

Overwegende dat de verblijfskaart van betrokkene is verstreken sedert 31/10/2010.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Als eerste schendt men het rechtzekerheidsbeginsel!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uittalingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Het is onbegrijpelijk dat verwerende partij weigert rekening te houden met de actuele situatie van verzoekster.

Dat haar verblijfstitel inderdaad sedert 2010 verstreken is.

Doch verzoekster meldde zich verschillende keren aan bij de bevoegde diensten, teneinde informatie te bekomen mbt haar procedure. (Gelieve de bewijzen hiervoor in de bijlage terug te willen vinden, stuk 3)

Verzoekster diende zich jarenlang regelmatig aan bij de bevoegde diensten om informatie te bekomen mbt haar dossier, dat zij meer dan vijf jaar aan het lijntje werd gehouden en steeds de mogelijkheid heeft gehad haar opleiding voort te zetten en nu, zonder enig onderzoek of verzoekster maar te willen horen een bevel om het grondgebied te verlaten mocht ontvangen.

Dat verzoekster na vijf jaar op zijn minst mag verwachten dat haar dossier correct behandeld wordt en verwerende partij rekening houdt met alle elementen en het geheel van elementen.

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat – bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling – het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen.

Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- ☐ De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken
- ☐ De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep
- ☐ De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking
- ☐ De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen.

Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Het mag duidelijk zijn dat de redelijke termijn in dit geval ruim overschreden is geweest!

Er is immers geen enkele reden waarom verwerende partij meer dan vijf jaar heeft gewacht om een beslissing te nemen.

Dat dit dan ook flagrant onredelijk is! Verwerende partij dient rekening te houden met de actuele situatie van verzoekster!

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel om de aanvraag van verzoekster zo onzorgvuldig te behandelen!

Vervolgens schendt deze beslissing het gelijkheidsbeginsel

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoekster voldoet volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de wet van 15 december 1980:

- ☐ Hoger onderwijs
- ☐ Volledig jaarplan
- ☐ Regelmatige inschrijving
- ☐ Officieel onderwijs
- ☐ Voldoende bestaansmiddelen
- ☐ Geen gevaar volksgezondheid
- ☐ Geen gevaar openbare orde of veiligheid

Dat in casu niet getwijfeld kan worden aan het feit dat verzoekster aan al deze voorwaarden voldoet.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom zij een negatieve beslissing mocht ontvangen, terwijl andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, van verblijfsrecht konden genieten.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.” 2

Verzoekster voldoet volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn door de wet.

Zij volgde de geijkte procedure en legde de nodige documenten voor.

Dat het onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om nu een negatieve beslissing te nemen, zonder rekening te houden met het geheel van elementen en de actuele situatie van verzoekster.

Ten slotte is deze beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Dat DVZ rekening dient te houden met ALLE elementen in het dossier.

Het feit dat zij dit niet doet, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing merkt het volgende op: “...betrokkene voor het huidig academiejaar is ingeschreven voor bachelor biomedische wetenschappen aan de Universiteit van Antwerpen”.

Dit is flagrant onwaar!

Verzoekster volgt geenszins een bachelor biomedische wetenschappen! Zij volgt tot op heden de bachelor farmaceutische wetenschappen.

Dat zij de nodige stappen onderneemt om deze opleiding draagbaar te maken en men verzoekster op zijn minst de kans moet geven deze opleiding succesvol af te ronden.

Dat het voor verzoekster bovendien niet duidelijk is hoe verwerende partij tot de conclusie komt dat zij een bachelor biomedische wetenschappen zou volgen... Dit is flagrant onwaar en wordt onvoldoende gemotiveerd door verwerende partij.

Men stelt louter dat dit 'bevestigd werd' door de Universiteit van Antwerpen... Hoe werd dit bevestigd? Door wie?

Dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd werd en dan ook vernietigd dient te worden.

Zelfs indien verwerende partij geen rekening wenst te houden met de bijkomende informatie die hen aangeboden werd, schendt men nog het zorgvuldigheids- en het gelijkheidsbeginsel door geen bijkomende informatie op te vragen of de actuele situatie te onderzoeken.

In andere dossiers krijgt men immers wel het verzoek om bijkomende stukken te voegen. (zie stuk 4)

Het feit dat verwerende partij nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de actuele situatie van verzoekster te bekomen!

Het feit dat men dit dossier zo onzorgvuldig en met gebrek aan het nodige onderzoek heeft behandeld maakt een flagrante schending uit van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Het is duidelijk dat men het dossier van verzoekster niet grondig onderzocht heeft en zonder enig onderzoek een bijlage 33bis aflevert!

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoekster nooit gehoord is geweest, alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).*

Om te onderzoeken of het aan verzoekster opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 103/3 van het KB dd 08.10.1981. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten.

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van 103/3 van het KB dd 08.10.1981 aangezien verwerende partij onterecht meent dat verzoekster niet zou voldoen aan de voorwaarden en dit zonder het dossier grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken.

Indien verzoekster gehoord zou zijn geweest, zou zij haar actuele situatie hebben kunnen toelichten, kunnen bewijzen dat zij zich meerdere keren gemeld heeft ter verduidelijking van haar dossier en dat zij wel degelijk tot op heden de opleiding farmaceutische wetenschappen nog volgt.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over de beslissing en een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten hierover uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoekster vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans diende te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!”

2.1.2.1. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoekster betoogt nog dat verweerder in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveerde op welke wijze hij tot de vaststelling kwam dat zij thans is ingeschreven voor een bachelor biomedische wetenschappen, door onder meer niet te vermelden op welke wijze de Universiteit Antwerpen dit dan wel bevestigde en door wie dit gebeurde. De Raad wijst er evenwel op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). De vermelding in de bestreden beslissing dat verzoekster voor het academiejaar 2015-2016 is ingeschreven voor de bachelor biomedische wetenschappen voor een totaal van slechts 15 studiepunten en dat dit werd bevestigd door de Universiteit Antwerpen, stelt verzoekster in staat om op duidelijke wijze kennis te nemen van dit motief dat mede aan de basis ligt van de bestreden beslissing en dit derwijze dat zij in de mogelijkheid wordt gesteld op nuttige wijze hiertegen in rechte op te komen indien zij zulks gewenst of noodzakelijk acht.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 61 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;

[...]”.

Verweerder besliste tot toepassing van voormelde wetsbepaling op basis van volgende overwegingen. Allereerst stelde verweerder vast dat verzoekster op 29 december 2008 werd gemachtigd tot het volgen van een voorbereidend talenjaar doch zij pas op 26 september 2011 slaagde voor de ITNA test en pas dan aan haar academische opleiding kon beginnen. Vervolgens wees hij erop dat verzoekster sinds het academiejaar 2011-2012 farmaceutische wetenschappen volgde aan de Universiteit Antwerpen doch zonder dat zij enig einddiploma behaalde. Hij stelde verder vast dat verzoekster voor het huidige academiejaar is ingeschreven voor de bachelor biomedische wetenschappen aan de Universiteit Antwerpen voor een totaal van slechts 15 studiepunten – zoals dit werd bevestigd door de Universiteit Antwerpen op 24 september 2015 –, zij bijgevolg geen voltijds studieprogramma volgt van minstens 54 studiepunten en zij aldus niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als student. Tevens stelde verweerder vast dat de verblijfskaart van verzoekster is verstreken sinds 31 oktober 2010.

Verzoekster betwist dat zij thans de opleiding biomedische wetenschappen zou volgen. Zij stelt nog steeds de bachelor farmaceutische wetenschappen te volgen. De Raad stelt evenwel vast dat de motivering in dit verband in de bestreden beslissing wel degelijk steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Hierin is immers een stuk van 24 september 2015 opgenomen waarin een medewerker van de Universiteit Antwerpen aan het bestuur meedeelde dat verzoekster de voorgaande academiejaren was ingeschreven voor de bachelor farmaceutische wetenschappen doch door zeer slechte resultaten een nieuwe inschrijving voor deze opleiding werd geweigerd. Er werd meegedeeld dat verzoekster voor het academiejaar 2015-2016 wel is ingeschreven voor de bachelor biomedische wetenschappen doch dit slechts voor 15 studiepunten. Hierbij werd ook nog geduid dat verzoekster maar maximum 38 studiepunten heeft waardoor het onmogelijk is om binnen een beperkte tijd een diploma te behalen. Het door verweerder gestelde in de bestreden beslissing vindt aldus voldoende feitelijke grondslag in de stukken van het administratief dossier en de Raad kan daarnaast ook enkel vaststellen dat verzoekster zich op dit punt beperkt tot een algemene bewering waarvan zij niet het minste begin van bewijs aanbrengt. Dit betoog van verzoekster kan aldus niet worden aangenomen.

Nu blijkens de stukken van het administratief dossier de Universiteit Antwerpen een nieuwe inschrijving voor de bachelor farmaceutische wetenschappen weigerde aan verzoekster, kan zij evenmin nog dienstig voorhouden dat verweerder haar de kans zou moeten geven om alsnog deze opleiding succesvol af te ronden. Deze kans is zo reeds teloor gegaan als gevolg van de slechte studieresultaten van verzoekster in het verleden, waardoor haar geen nieuwe inschrijving voor deze opleiding meer werd toegestaan.

In de mate dat verzoekster nog stelt dat zij volledig voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als student, nu zij hoger en officieel onderwijs met volledig jaarplan volgt, regelmatig is ingeschreven, voldoende bestaansmiddelen kan aantonen en geen gevaar vormt voor de openbare orde of veiligheid of de volksgezondheid, kan het verder volstaan te wijzen op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster voor het huidige academiejaar enkel nog is ingeschreven voor de bachelor biomedische wetenschappen voor slechts 15 studiepunten, en aldus geenszins nog onderwijs met volledig leerplan volgt, en verzoekster deze vaststelling niet weerlegt.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor het overige beperkt tot algemene stellingnames dat zij volledig voldoet aan de voorwaarden gesteld in de wet, dat zij de geijkte procedure volgde en de nodige documenten voorlegde en dat verweerder naliel rekening te houden met het geheel van de elementen en haar actuele situatie. Enige nadere, concrete toelichting wordt in dit verband evenwel niet gegeven. Verzoekster laat ook na verder in te gaan op de concrete motieven die aan de thans bestreden beslissing ten grondslag liggen. De bestreden beslissing is bovendien wel degelijk ook gemotiveerd in het licht van de recente elementen die verzoeksters dossiers kenmerken, zoals haar nieuwe inschrijving voor een andere opleiding voor het academiejaar 2015-2016. Dit betoog van verzoekster laat de Raad geenszins toe vast te stellen dat verweerder ten onrechte enig actueel en/of relevant gegeven en/of stuk ten onrechte niet in rekening heeft gebracht en laat evenmin toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert aan dat verweerder naliel haar actuele situatie nader te onderzoeken en actuele of bijkomende gegevens op te vragen. In dit verband betoogt zij ook dat zij ten onrechte niet werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Zij stelt dat, indien gehoord, zij haar actuele situatie had kunnen toelichten, zij had kunnen bewijzen dat zij zich meerdere malen heeft gemeld ter verduidelijking van haar dossier en zij tot op heden wel degelijk nog de opleiding farmaceutische wetenschappen volgt.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verzoekster niet kan voorhouden dat zij op geen enkel ogenblik in de mogelijkheid werd gesteld haar situatie te verduidelijken of dat het bestuur geen enkel onderzoek voerde in het licht van haar actuele situatie. Gelet op de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster op verschillende tijdstippen de mogelijkheid werd geboden om haar actuele situatie nader toe te lichten en stukken voor te leggen betreffende haar studies en dat verweerder zich ook informeerde over de actuele situatie van verzoekster bij de Universiteit Antwerpen. De Raad merkt daarnaast op dat verzoekster ook niet aannemelijk maakt dat er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van enig concreet gegeven dat relevant was voor het nemen van deze beslissing en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden en/of in het kader waarvan ten onrechte geen verder onderzoek werd verricht. Een louter algemene bewering dat men wel degelijk nog de opleiding farmaceutische wetenschappen volgt, is niet van aard de strekking van de bestreden beslissing – waarbij verweerder zich steunde op een stuk in het administratief dossier waarin door de Universiteit Antwerpen uitdrukkelijk wordt meegedeeld dat verzoekster een nieuwe inschrijving voor voormelde opleiding werd geweigerd en zij thans voor een andere opleiding is ingeschreven – te hebben kunnen beïnvloeden. Ook de relevantie van het gegeven dat verzoekster zich verschillende malen aanbood bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen ter verduidelijking van haar dossier blijkt niet. Er blijkt niet dat dit gegeven van aard is afbreuk te kunnen doen aan de concrete vaststellingen zoals deze aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen of dat dit het beslissingsproces vermocht te beïnvloeden. Dit gegeven blijkt in wezen ook reeds uit de stukken van het administratief dossier. De Raad stelt aldus vast dat nu verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar actuele situatie wordt gekenmerkt door enig concreet gegeven dat ten onrechte niet in aanmerking is genomen of zij, indien hiertoe uitgenodigd of gehoord, nog enig concreet, relevant gegeven had kunnen aanbrengen dat van belang kon zijn voor de strekking van de bestreden maatregel, niet blijkt dat haar uiteenzetting vermag te leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 23 april 2015, nr. 11.248 (c)).

Gelet op de gegevens van het dossier en hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de toelichting van verzoekster niet toelaat vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

Met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster ook niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het hoorrecht kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoekster stelt in dit verband andermaal dat verweerder weigerde rekening te houden met haar actuele situatie en met alle elementen en het geheel van elementen en naliet enig onderzoek te voeren of haar te horen. Concreet betoogt zij dat haar verblijfstitel inderdaad is verstreken sedert 2010, doch zij zich verschillende malen en op regelmatige tijdstippen aanmeldde bij de bevoegde diensten teneinde informatie te bekomen met betrekking tot haar procedure. Zij is van mening dat zij gedurende meerdere jaren “aan het lijntje werd gehouden” en zij aldus steeds de mogelijkheid heeft gehad haar opleiding voort te zetten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 30 september 2010 de verlenging vroeg van haar verblijfstitel geldig tot 31 oktober 2010. Zij legde hierbij een inschrijvingsbewijs voor de opleiding Nederlands voor anderstaligen niveau 5 voor. In antwoord hierop richtte verweerder op 25 februari 2011 een schrijven aan verzoekster, haar ter kennis gebracht op 15 maart 2011, waarbij hij haar erop wees dat een voorbereidend taaljaar slechts één jaar wordt toegestaan, waardoor het voorgelegde inschrijvingsattest niet meer wordt aanvaard voor de verlenging van de verblijfstitel. Hij nodigde verzoekster uit een attest voor te leggen dat bevestigt dat zij is ingeschreven voor het nieuwe school- of academiejaar in een door de Staat georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling. Hij

wees er hierbij ook op dat indien zij de gevraagde documenten niet voorlegde zij het Rijk zou dienen te verlaten. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekster op 17 oktober 2011 een bewijs voorlegde van de Universiteit Antwerpen gedateerd op 10 oktober 2011 dat zij was ingeschreven voor de bachelor farmaceutische wetenschappen. Zij vroeg om een verlenging van haar verblijf als student. In dit verband richtte verweerder op 22 augustus 2012 opnieuw een schrijven aan verzoekster, haar ter kennis gebracht op 13 september 2012, waarbij zij werd verzocht onder meer een attest voor te leggen dat bevestigde dat zij was ingeschreven voor het nieuwe academiejaar in een door de Staat georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling en een attest dat bevestigde dat zij zich had aangemeld voor de eindejaarsexamens en haar resultaten voor het academiejaar 2011-2012 of een rechtvaardiging voor de niet-aanmelding voor de examens. Op 17 september 2012 legde verzoekster vervolgens een inschrijvingsattest voor het academiejaar 2012-2013 voor, voor de bachelor farmaceutische wetenschappen, alsook een *'officieus voortgangsrapport'* waaruit bleek dat verzoekster in het academiejaar 2011-2012 ofwel afwezig was voor de examens ofwel niet slaagde en zij van de 180 te behalen eenheden er 31 opnam doch 0 verwierf. Verweerder informeerde zich vervolgens middels een schrijven van 21 september 2012 bij de onderwijsinstelling of verzoekster voor de vier examens waarvoor zij afwezig was een reden voor niet-deelname had binnengebracht. In antwoord hierop deelde de onderwijsinstelling mee dat verzoekster *"afwezig was (zonder kennisgeving)"*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt vervolgens dat op 22 maart 2013 door de stad Antwerpen werd overgegaan tot de afneming van de vervallen verblijfskaart als student van verzoekster die geldig was tot 31 oktober 2010, waarop zij alsnog verzocht *"of zij niet nog mag blijven tot na de examens"*. Zij legde een recenter *'officieus voortgangsrapport'* voor, waaruit bleek dat zij in het academiejaar 2012-2013 voor één vak slaagde en afwezig was voor de examens van twee andere vakken. Uit de stukken van het administratief dossier kan vervolgens worden afgeleid dat verzoekster zich ook nadien nog informeerde bij de stad Antwerpen of zij niet opnieuw een verblijfsdocument kon verkrijgen, waarop verweerder de stad Antwerpen meedeelde dat zij hiervoor alle documenten voor de academiejaren 2013-2014 en 2014-2015 diende voor te leggen, alsook haar volledige paspoort met alle stempels. Hierop legde verzoekster op respectievelijk 26 juni 2014 en 1 oktober 2014 inschrijvingsattesten, een bewijs van studiefinanciering en een bewijs van deelname aan de examens voor. Verweerder stelde vast dat verzoekster, wat de opleiding farmaceutische wetenschappen betrof, in het academiejaren 2012-2013, 2013-2014 en 2014-2015 niet slaagde en verzocht om een advies van de Universiteit Antwerpen. Deze laatste deelde op 24 september 2015 mee dat verzoekster de voorgaande academiejaren was ingeschreven voor de voormelde opleiding, doch door zeer slechte resultaten een nieuwe inschrijving werd geweigerd. Er werd meegedeeld dat ze voor het academiejaar 2015-2016 wel is ingeschreven voor de bachelor biomedische wetenschappen doch dit slechts voor 15 studiepunten. Hierbij werd geduïd dat verzoeker maar maximum 38 studiepunten heeft waardoor het onmogelijk is om binnen een beperkte tijd een diploma te behalen. Vervolgens ging verweerder over tot het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in redelijkheid niet van onwetend kon zijn dat zij slechts was toegelaten tot een verblijf als student, op basis van de op dat ogenblik door haar geoogde universitaire opleiding en waarbij zij in beginsel slechts gedurende één jaar een voorbereidend talenjaar mocht volgen. Gelet op het verstrijken van haar verblijfskaart als student op 31 oktober 2010, en de niet-verlenging van deze kaart, wist zij ook dat haar verblijfsrechtelijke situatie als student niet langer in orde was.

De Raad stelt vast dat niet kan worden vastgesteld dat het recht voor verzoekster niet voorzienbaar en toegankelijk was derwijze dat zij niet in staat was de rechtsgevolgen van haar handelingen op voorhand in te schatten. In het licht van de voorgaande geschetste situatie zoals deze blijkt uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenmin dat door het bestuur enig rechtmatig vertrouwen in hoofde van verzoekster zou zijn gewekt dat zij verder vermocht in België te verblijven indien zij niet langer de opleiding volgde waarvoor het visum was uitgereikt of zij niet langer was ingeschreven voor een opleiding met volledig leerplan. Verzoeksters betoog vermag niet aan te tonen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet consciëntieus de wet zou hebben toegepast of zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn. De door verzoekster in dit verband voorlegde stukken dat zij op regelmatige tijdstippen bij de stad Antwerpen informeerde over de stand van zaken in haar dossier, vermag aan het voorgaande ook geen afbreuk te doen.

In zoverre verzoekster andermaal stelt dat verweerder heeft nagelaten enig onderzoek te voeren en haar te horen, haar dossier niet correct heeft behandeld en hierbij niet alle elementen en het geheel van elementen in rekening heeft gebracht, wordt verwezen naar voorgaande bespreking van het middel waarbij reeds werd vastgesteld dat dit betoog niet kan worden weerhouden.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat het rechtzekerheidsbeginsel werd miskend.

2.1.2.6. Verzoekster voert vervolgens nog een schending aan van de redelijke termijnvereiste. Zij betoogt in dit verband dat er geen enkele reden is waarom verweerder meer dan vijf jaar heeft gewacht om een beslissing te nemen.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de beoordeling van het redelijk karakter van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen in concreto moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moeten mogelijk maken met kennis van zaken een beslissing te nemen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling (RvS 10 juli 2002, nr. 109.121). In het licht van de concrete feiten zoals deze huidige zaak kenmerken, dringt de vaststelling zich op dat de problematische studievoortgang van verzoekster, waarbij zij onder meer drie jaar deed over het voorbereidende talenjaar en zij vervolgens in het kader van haar opleiding farmaceutische wetenschappen meermaals niet deelnam aan examens zonder in dit verband enige redengeving naar voor te brengen, in grote mate zelf ook verantwoordelijk is voor het gegeven dat haar dossier is blijven aanslepen. De Raad stelt vast dat verzoekster in het licht van haar concrete situatie zoals deze reeds werd geschetst niet concreet aantoont dat verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissing de redelijke termijn zou hebben miskend. Zij beperkt zich tot algemene beschouwingen. In ieder geval toont verzoekster ook niet aan welk belang zij heeft bij een schending van de door haar aangevoerde redelijke termijnvereiste. Elke situatie dient zo afzonderlijk te worden beoordeeld en de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband geen termijnen. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij een bepaalde tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen en, nog minder, om de vreemdeling toe te laten tot enig verblijf na het verloop van een bepaalde termijn. Een dergelijke verplichting vloeit ook niet voort uit de wet. Verzoekster maakt met haar algemene betoog ook geenszins concreet aannemelijk dat haar belangen werden benadeeld doordat de bestreden beslissing niet eerder werd genomen. Aldus heeft zij immers de kans gehad haar opleiding farmaceutische wetenschappen, zij het zonder succes, verder te zetten in België. Dit onderdeel van het middel kan niet worden weerhouden.

2.1.2.7. De Raad merkt ten slotte op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoekster betoogt dat zij volledig voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als student, nu zij hoger en officieel onderwijs met volledig jaarplan volgt, regelmatig is ingeschreven, voldoende bestaansmiddelen kan aantonen en geen gevaar vormt voor de openbare orde of veiligheid of de volksgezondheid. Zij stelt niet te begrijpen waarom zij de bestreden beslissing ontving, terwijl andere vreemdelingen onder dezelfde voorwaarden wel een verblijfsrecht verkregen. De Raad stelt vast dat verzoekster met dit betoog evenwel voorbijgaat aan de motivering in de bestreden beslissing dat zij voor het huidige academiejaar niet langer is ingeschreven voor de opleiding farmaceutische wetenschappen, in het kader waarvan zij geen enkel einddiploma behaalde, en zij enkel nog een inschrijving voorlegde voor de bachelor biomedische wetenschappen voor een totaal van slechts 15 studiepunten. Verweerder wees er uitdrukkelijk op dat verzoekster aldus niet langer een voltijds studieprogramma volgt van minstens 54 studiepunten. Verzoeksters betoog dat zij wel degelijk onderwijs met volledig leerplan zou volgen, betreft een loutere bewering die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Zij maakt met haar betoog aldus ook geenszins aannemelijk dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Ook door louter te verwijzen naar het gegeven dat in een welbepaalde zaak betreffende een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door een arts-adviseur wel bijkomende informatie werd gevraagd, toont verzoekster nog niet aan dat er sprake is van gelijke situaties die verschillend worden behandeld. De Raad merkt zo ook op dat een aanvraag waarbij door een arts-adviseur een beoordeling van een medische toestand dient te worden doorgevoerd een wezenlijk andere situatie betreft dan de situatie die thans voorligt en er in de thans voorliggende zaak niet blijkt dat er wat verzoeksters actuele situatie betrof bij het bestuur enige onduidelijkheid bestond die een beslissingname in de weg stond. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.1.2.8. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het recht op onderwijs. Zij licht het middel als volgt toe:

“Verzoekster heeft bovendien het recht op onderwijs. Zij loopt momenteel school in België. Zij moet minstens de kans krijgen om het schooljaar af te maken.

Dat het Aanvullend Protocol bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (Parijs, 20.III.1952) dit recht reeds erkent en omschrijft als volgt:

“Niemand mag het recht op onderwijs worden ontzegd. Bij de uitoefening van alle functies die de Staat in verband met de opvoeding en het onderwijs op zich neemt, eerbiedigt de Staat het recht van ouders om zich van die opvoeding en van dat onderwijs te verzekeren, die overeenstemmen met hun eigen godsdienstige en filosofische overtuigingen.”

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing hier een schending van uitmaakt.

Men kan niet van verzoekster verwachten dat zij, in het midden van het schooljaar haar scholing achterlaat om terug te keren naar Iran, een land waar ze reeds zeer lange tijd niet meer geweest is en geen onderkomen meer heeft.

Dat het duidelijk is dat verzoekster het recht heeft op onderwijs, en dat ze die kans ook moet kunnen krijgen!

Dat de opleiding die zij momenteel volgt er ook toe zal bijdragen dat zij tewerkgesteld kan worden in de toekomst en dat zij deze opleiding eerst moet volgen.

België heeft, als staat, de plicht om te waarborgen dat eenieder toegang heeft tot onderwijs, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden in het nemen van hun beslissingen!

Hier wordt met het welzijn van verzoekster gespeeld!

Dat het duidelijk is dat verzoekster de kans moet krijgen op degelijk onderwijs, en dat een eventuele terugkeer naar Iran een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van verzoekster.

Dat verzoekster erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier in zijn geheel onderzocht moeten worden.

Alvorens een bevel om het grondgebied over te maken moet DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, gezins- en economische situatie, het feit dat verzoekster schoolgaand is, sociale en culturele integratie in België en het gebrek aan banden met het herkomstland.

Bovendien verbleef verzoekster geruime tijd legaal op het Belgisch grondgebied.

DVZ erkende reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: “Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie.”

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoekster.

Dat de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook flagrant geschonden worden!

Dat het onredelijk is van DVZ om deze elementen niet in overweging te nemen en ‘gewoon’ bevelen af te leveren.”

2.2.2. De Raad merkt op dat de thans bestreden beslissing verzoekster op zich niet verbiedt om de door haar thans gevolgde opleiding te volgen, wel dat verzoekster op basis van deze thans door haar gevolgde opleiding – die geen voltijds studieprogramma omvat – geen verblijfsrecht als student kan ontlenen. Verzoekster toont verder ook niet aan dat zij de thans door haar gevolgde opleiding – die een andere opleiding betreft dan de opleiding waarvoor haar een visum werd toegekend –, of vergelijkbaar onderwijs, niet kan volgen in haar land van herkomst. In dit verband wordt ook opgemerkt dat de onderwijsinstelling in deze zelf bevestigde dat verzoekster maar maximum 38 studiepunten heeft en het onmogelijk is om binnen een beperkte tijd een diploma te behalen. Verzoekster kan ook niet in redelijkheid voorhouden dat zij geen kansen van de Belgische overheid heeft gekregen om hier onderwijs te volgen, gelet op het visum als student dat haar werd toegekend en het gegeven dat verweerder pas op 13 november 2015 is overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft aldus ruim de mogelijkheid gehad om de door haar gewenste opleiding in de farmaceutische wetenschappen te volgen. Het gegeven dat de Universiteit Antwerpen weigerde haar opnieuw in te schrijven voor deze opleiding gelet op haar slechte resultaten kan niet aan het bestuur worden toegerekend. Verzoekster beperkt zich in dit verband ook tot een algemene en ongestaafde bewering dat zij geen onderkomen meer zou hebben in haar land van herkomst. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan niet worden vastgesteld dat verweerder middels het nemen van de bestreden beslissing het recht op onderwijs van verzoekster heeft miskend.

Verzoekster betoogt verder nog dat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht, waar verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissing geen rekening hield met de duur van haar verblijf in België, het gegeven dat zij hier geruime tijd legaal verbleef, haar gezins- en economische situatie, het gegeven dat zij schoolgaand is, haar sociale en culturele integratie en het gebrek aan banden met haar herkomstland. Zij duidt evenwel niet welke wettelijke bepaling een dergelijke specifieke verplichting oplegt. Uit de bepalingen van artikel 61 van de Vreemdelingenwet kan een dergelijke verplichting alvast niet worden afgeleid. Een verwijzing naar een ‘*cassatieberoep*’, zonder nadere precisering of verwijzing, laat de Raad ook niet toe te begrijpen op welke rechtspraak verzoekster juist doelt en verhindert de Raad aldus na te gaan in welke mate deze rechtspraak thans dienstig kan worden ingeroepen. De niet-gepreciseerde rechtspraak waarop verzoekster doelt, lijkt te handelen over het gegeven dat een tijdens legaal verblijf opgebouwde integratie een verblijfsmachtiging kan rechtvaardigen, doch in casu ligt geenszins een dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf voor, zodat de relevantie van deze rechtspraak ook niet blijkt. Daarenboven merkt de Raad op dat wat de duur van het verblijf betreft, uit de beslissing minstens impliciet kan worden afgeleid dat verweerder er rekening mee hield dat verzoekster reeds sinds 2008 gemachtigd was in België te verblijven als student. Eveneens wordt daarin gewag gemaakt van een legaal verblijf tussen haar aankomst in België in 2008 en het verstrijken van haar verblijfskaart op 31 oktober 2010. Verzoekster toont niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld waar hij deze elementen niet weerhield als elementen die de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhinderden. Door er louter op te wijzen dat een integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf – hetgeen op zich evident is – toont zij zulks ook nog niet aan, te meer nu zij diende te weten dat zij enkel een toelating tot verblijf verkreeg als student en zij werd geacht nadien terug te keren naar haar herkomstland teneinde haar opleiding aldaar verder nuttig aan te wenden. Verzoekster kan ook niet dienstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zij schoolgaand is, nu duidelijk werd gemotiveerd dat haar huidige gevolgde opleiding niet verhindert dat haar een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Andermaal toont verzoekster het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling niet aan. Verzoekster wijst verder op bijzonder algemene wijze op haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie en het gebrek aan banden met haar herkomstland, doch zonder dat zij aannemelijk maakt dat er enig concreet element speelt betreffende de voormelde aspecten dat van aard kon zijn een invloed te hebben op het beslissingsproces. Er blijkt zo niet dat verzoekster enig gezinsleven heeft in België of dat zij hier enige economische activiteit heeft en ook een louter algemene bewering geen banden meer te hebben met het herkomstland en hier te zijn geïntegreerd kan in dit verband niet volstaan. Aldus blijken geen concrete elementen die van aard waren het beslissingsproces te hebben kunnen beïnvloeden. Dit betoog van verzoekster wordt aldus niet weerhouden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS